

18 stycznia 1919 roku – narada organizacji czerwonokrzyckich w Warszawie i powstanie Polskiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża

27 kwietnia 1919 roku – uchwalenie Statutu oraz wybór władz PTCK

14 lipca 1919 roku – uznanie PTCK przez Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża za stowarzyszenie krajowe

16 września 1919 roku- przyjęcie PTCK do Ligi Towarzystw Czerwonego Krzyża

24 listopada 1919 roku – pierwsze posiedzenie Zarządu Oddziału w Krakowie

Paweł Sapięha

Helena Paderewska, Źródło H. Paderewska, Wspomnienia 1910-1920

W niepodległym, odrodzonym państwie polskim w 1918 roku działały liczne związane jeszcze przed I wojną światową organizacje czerwonokrzyckie. Wobec ogromu potrzeb po zakończeniu działań wojennych konieczna była konsolidacja działań, dlatego też wszystkie te organizacje współdziałały ze sobą. Skala zniszczeń wojennych była ogromna. Oprócz istniejących organizacji czerwonokrzyckich licznie powstawały inne organizacje humanitarne, niosąc pomoc wszystkim potrzebującym.

24 grudnia 1918 roku **Książę Paweł Sapięha**, jako prezes Krajowego Stowarzyszenia Mężczyzn i Dam dla Galicji, wystąpił do Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża o uznanie tej organizacji za narodową organizację czerwonokrzycką. Z uwagi na brak na ten czas rządu, który mógłby podpisać Humanitarną Konwencję Genewską z 1864 roku, co było warunkiem koniecznym do uznania niepodległego, suwerennego państwa, prośba spotkała się z czasową odmową. Coraz bardziej oczywiste stawało się, że konieczne jest powstanie jednej, zjednoczonej narodowej organizacji, łączącej wszystkie ruchy i organizacje czerwonokrzyckie działające w odrodzonym państwie. Brak jednej organizacji, skupiającej sprzymierzone podmioty, utrudniał także kontakty z MKCK.

Z inicjatywy Samarytanina Polskiego zwołano na dzień **18 stycznia 1919 roku** w warszawskim ratuszu naradę wszystkich organizacji humanitarnych, przedstawiciele wojska i władz cywilnych i samorządowych. Organizacje te podczas narady odbywającej się pod patronatem **Heleny Paderewskiej** utworzyły **Polskie Towarzystwo Czerwonego Krzyża**. Wyłoniły 30-osobowy Tymczasowy Komitet, zlecając jego przedstawicielom, w konsultacji z innymi organizacjami, opracowanie projektu statutu i prowadzenie prac organizacyjnych. Powstanie jednej organizacji ułatwiło koordynację sił i środków w niesieniu pomocy humanitarnej w państwie po wyzwoleniu.

Po zatwierdzeniu przez rząd statutu Polskiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża na zebraniu konstytucyjnym 27 kwietnia 1919 wybrano Zarząd Główny. Prezesem został Paweł Sapieha, a po jego rezygnacji Helena Paderewska. W Statucie zapisano utworzenie pierwszych oddziałów terenowych PTCK na Galicję, Wielkie Księstwo Poznańskie i Śląsk. Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża 24 lipca 1919 r. zarejestrował i uznał Polskie Towarzystwo Czerwonego Krzyża za jedyną organizację czerwonokrzywą działającą na całym terytorium państwa polskiego. 16 września 1919 roku PTCK zostało przyjęte do Ligi Towarzystw Czerwonego Krzyża (dzisiejszej Federacji).

Integracja organizacji i ruchów czerwonokrzyżskich w jedno stowarzyszenie nie tylko usprawniła działania, ale także spowodowała także masowe poparcie całego narodu dla realizacji przyjętych przez Towarzystwo celów. PTCK przystąpiło do organizowania szpitali, szkolenia pielęgniarek i sanitariuszek, pomaganiu władzy wojskowej w wyposażeniu armii ochotniczej, organizowaniu pomocy sanitarno-żywnościowej na dworcach dla żołnierzy, uchodźców i repatriantów, opiekowania się inwalidami, organizacji przytułków, schronisk itp. Do realizacja tych celów potrzebna była pomoc społeczeństwa. W związku z tym PTCK zwracało się do rodaków z odezwą o pomoc. Działalność PTCK zachowującego neutralność wobec różnych opcji politycznych, koncentracja na trosce o dobro drugiego człowieka zyskiwała zaufanie społeczeństwa. Zmobilizowano 1 000 000 członków pracujących w organizacji. Gromadzono środki finansowe na niespotykaną skalę. Cały naród wspierał i ratował nie tylko żołnierza polskiego i uczestników powstań, ale także ludność cywilną.